

LYKKEGAARDS

NAVLE

AF MORTEN LYKKEGAARD • ILLUSTRATION: SØREN MOSDAL

CLAUS BECK-NIELSEN (1963-2001)

Et godt stykke ude ad Vesterbrogade i en mørk baggård ligger poesibaren Lab hvor en mindre flok digtere, litterater og lokale bohømer én gang om måneden mødes for at lytte til lyrik. Flere digtere går igen måned efter måned og ikke alle digte er lige ophidsende. Men engang imellem sker der alligevel noget som jeg lige må ind og tjekke ud. Sådan var det for nylig. Jeg skulle egentlig have hørt et libanesisk trip hop-band på Østerbro, men så gjorde min gode veninde Caroline mig opmærksom på at den afdøde forfatter Claus Beck-Nielsen selv samme aften ville brænde sin 'selvbiografi', *Selvudlættelser*, af på Lab. 'Den første offentlige bogbrænding i Danmark siden Anden Verdenskrig', forlød det. Helt sikkert en begivenhed mange bogelskere ville samles om med en blanding af stille rædsel og pirrende nysgerrighed.

Afdøde Claus Beck-Nielsen er en mand med mange ansigter. Den ene dag står han sky og småmumlende i en alt for stor, slidt dynejakke med tjavset, uvasket hår, blege, indfaldne kinder og intenst stikkende øjne. Ensom og lidt spøgelsesagtig og ikke andet end skind og ben. Den næste dag træder han selvsikkert op på en scene, velfriseret og ulasteligt klædt i nystrøget jakkesæt og udbasunerer sine storladne kærlighedssange med så formfuldendt teatralisk gestik at hårene rejser sig. En imponerende kunstner der er drevet af en stålsikker kunstnerisk overbevisning. En mand med en mission.

Engang var Claus Beck-Nielsen "blot" en ganske almindelig dansk forfatter der boede i en stor herskabslejlighed på Østerbro med kone og barn. Her skrev han lovende bøger og teaterstykker. Indtil dén dag han satte sig for at afklæde sig sin borgerlige identitet og tilbringe 24 timer ad gangen som navnløs eksistens blandt Københavns hjemløse, narkomaner, ludere, alkoholikere. I det døgn vandrede han hvileløst rundt omkring Mændenes Hjem på Istedgade. Han præsenterede sig som manden uden hukommelse, uden navn, uden personnummer. Det var et projekt, men langsomt tog projektet overhånd. Han forsvandt mere og mere ind i denne navnløse figur og havde sværere og sværere ved at forholde sig til livet på Østerbro. Langsomt sank hans borgerlige tilværelse i grus. Konen forlod ham og han mistede sit hjem, sin familie. I samme periode sank to tårne i grus på den anden side af Atlanterhavet. Verden var ikke længere den samme. Claus Beck-Nielsen var ikke længere den samme.

Kort tid efter erklærede han sig død. Officielt er der nu kun den selvudnævnte forvalter af Claus Beck-Nielsens bo tilbage. Han ligner Claus Beck-Nielsen på en prik, men kalder man ham Claus, reagerer han ikke.

For nylig stod forvalteren så ude på Lab og brændte så mange eksemplarer af Claus Beck-Nielsens *Selvudlættelser* af som muligt. Det skar sikkert flere i hjertet – og enkelte prøvede da også at tiltuske sig bogen før den forsvandt i flammerne. Med det snart sjældne værk under armen forsøgte de fortvivlet at vriste sig fri af mængden. Men der var ingen nåde. Selv hærdebrede, kronragede mænd kastede den spinkle forvalter sig straks over og fastholdt i et krampagtigt jerngreb, indtil de havde sluppet værket. Bogen skulle dø.

Natten sænkede sig over Vesterbro, enkelte stod og trippede i baggården med en grillpølse i hånden, andre søgte ly hos Märk Bar på den anden side af gaden. Jeg betragtede manden der havde iscenesat det hele. Hans ansigt lyste i skæret fra de knitrede flammer. Han var klædt i sort, hans næse var spids, hagen skarp, og der var noget foruroligende frydefuldt i hans blik. Måske er det ikke så mærkeligt. Manden stod jo og fejrede sit 5-års jubilæum som død.